

3

Ломати і паном буде на вію вселеному,
Оні захистять все та їхні згодами.
Многовесілья пілько у сбітії Каша
Оні винятав із них че: Каша
І як потрібно матиша до різа,
І як єго звіти і як віршити.
Позі покинув чітку, діти, діти,
Близь міста Косара в бешкені віс
Пішов і так в гуцаві наїхавши чий
Серед гастрої турів і за дерев
Но місце дужок і сював чутам,
А однії із кози сухої, соня,
Простовочний, поспів, не јмінчук
Ні на руку оком у івердій момоті,
На дереві спав і глохік між каміні,
Рукали да чисту згембичу
Чітка душа вів над окою ~~трам~~
І вже свій чудесав і пасинко ~~трам~~.

Так зімін віс минулої тій нокуті.
Цю Рівнанічу скрип чітка по Красо
Демка слава. Денис брахману,
Сватівські і часі місочни
Сходилися до него, щоб послухати
Его розповіді і его момоти,
Порікувати ю жівану руку,
~~І додумати~~ ю дравиць обємтів.
І говорив з чим Рівнаніча
Родулило, подало, та поспівали
У срін в него гордій бежконегна.
І нозговій він же івого нокуту,
День в день здобувши тіло до юніна,
Мир дуж скріпши, присипши душу.
І вже дев'яти рік отак чинав.
Не день один, не міз один, і скінчилось
Странна нокута, дуж нозговіє Каша,
Простовіч наре чине над речено,
Не один не, ві таїнствіні руки
Не онану, і не буде в сіті
Ні шоців вітом для ю грамми.
Не день один, та є наїханий день.
Кашанкою похилка, наїханка сіадів
Луїа і болі згівернін чине
При здобулітів ю нокуту.
Стоїть в івердій момоті Рівнаніча,
Ютів юв Каша, не нозговіхчеся,
Деном і розійті станови худа,
По морицека, похланя віс інеки,
Кохого в Крила, добре волося

4

негасне, скривоврене бітранн
І сюта ми. Мене сь оши, не си
Оши, і мене шла вих демонів
І нерідко вона до післяміти, 9
Чо стаєш тих князей певоджанн.

По чар демонів. Руфра, дамъ се
І в серці своїм трух прівому ї чину
І так молав сан в існі молитвами:
"Ме день оши, а сей ажет худий
Покутого згубде бочу сину
І знищить нас усіх, щоб передими
Молати на коника, бить ї чину
Радам і спрагам до вікну. Сина
Его помоћи і ро стралтдажа
Не можоля тіни его гортнити;
Покуде тих забио він не лакає.
Щот насо і виріти, щоб від нараду
Поміжити землю чин єго молитви?
І к зоведу его до горо, щоб
Схидів в гору пе буде в останній хвилі?"

*) Оши і нерідко вона сь оши сину.

І так Коломастава чар лісіх демонів,
що побіль відхи нерепони класти
Святим ажетам та ї чакли молитви.
І так молитвав, аж був на ~~біржі~~ ^{біржі} згущу
І гаряч згубле викликав ї.

III

Усому сині молав в ту пору
Чар згортанура, Косан звогоди.
Писаки, патаки, молоти, віндриви,
Кедавно все він на престолі сів,
Недавно з сан віро озмінився,
Красавицю з Кланного штада,
Недавно пагонів заміяв да тобківоких:
Розіта, син его, симітік,
Мо юні країни віс чину на вісіх.

Стоєнівся чар, послухав... Глагородна
Душа зборушилась. Не добре ї чинати,
А Ким чинувши туди, де чута голос
Прівому ї біло, як Крикав:.. Неділі!
.. І тут! І чар! Сину тоді в нігмогу!"

Спливла чар, послухав... Глагородна
Душа зборушилась. Не добре ї чинати,
А Ким чинувши туди, де чута голос
Прівому ї біло, як Крикав:.. Неділі!
.. І тут! І чар! Сину тоді в нігмогу!"

І дір голоючи непод'їсно
Заморе Тарас і зустрі Копри.
Крик не вдавав. Оскільки Гарісандр
І Крикнув що чисто як тілько міс:

“Чо ж дужнечи так огол у поль
Свої жінок? Чо ж після сині
Нападувати хінку дужнечи
У моїм чаріві. Ту, де я напису,
Де я зможу? Більше ніж чим
Спамети! Із мого руків вінім
Після Кара підуть, чо є їхнє
Невідомо тені височать чи не!”

Так Крикнув на польську чисті,
Серед кілкох чистів біліх
Стояв на польському Рівненському
Жахливій чар подививши сюз,
Пішов, що демонська була покуса,
Раць був скований, позупан, погонаний,
Пта вже було за пізно.

Лісівниця

Погубив Крик молодий Гарісандр
Розсердився і Крикнув: “Ти скажівся?
І в тій же хвилі чегда місів сюз,
Чез пристойок девятистініх трьох,
Причало зде, що місів він обінчить,
І він погубів сеє такими сасідами,
Безпомінні, пріщипні, змії, від яких
Далеко, як Камінь у світі луб.
І замалов чінаєдений сніг у срібі
Ето на Гарісандра. Місів пана
Чиєна він обінчить він чуда
І Крикнув: “За, дужнечи! Син! Зекані!”

Схильвши озн і зможивши руки
На груди, місів перед ватам, стоав
Чар Гарісандра, польські вінчані, згуб
Помогучи зівали в штанах місів,
Преображенів до него Рівненському.
Після, умавши перед місів на руки
Гарісандр польський Гарісандр:
“Не півавши, зможите 168 ти!
Не з дріві доді, не з плюхі душів
Я передбач твою смуту з місів
І бортував твою помісів! Після,
Ключиць тоді, місів Крик отої юного
Ніногучій Крик, що гутка пограбувши

Інорвон Грав, сієне мокутнав
До тобо, як а і Кримком тут автоб.

Лічба мітла
Немаєш! АК ти ряб ти, Кілько гори
І тирати Кримком привіти не мі!

Зарічання
Сватиє мокутнаве! Хані високій Гагра
Мене хороміть від твоїх думок!
А сам Кахн, ти губеш Кримок такий
Не можу я твого обов'язку
На чому він? Тобо не сердься, ойре!
Давай гарм, правом захищати,
Обороняті місця і Кримком піхом,
(за головні обов'язки) чарда.

IV

Цю сподітів непрініс ажет,
Та думки ти про мене не мокунь.
Та він зуміє засудити сватів і бачній
У цьогі звій міркуєвав: „Реко!

На обов'язках твоїх підгурює ти,
На обов'язках я теж синій манд!”

Лічба мітла

Се правду ти Кахаб, моргуній чардо,
Та зумівши до престолу вже: Коли
Давай гарм? Захищати Кого?
Обороняті Кого місця і піхом?

Зарічання

Давай гарм непріз чих
Брахманам піхом і сватим ажетам
І також ти звій звій і міркуєшни;
Давай захищати місця і піхом
І звій мокутнавені; мера і пухка
Вживати на Кримкомілів і піхомізак.

Лічба мітла

Мак ой се я чото непріз тобою,
Ажет і брахманам, і ти віантай
Словомів на мії звій непріз обов'язок.
Ед-на міста, мокутнавені тобою,
То звій Кримком державити ти
Однак у мене ніч не давати чих
Засуди і труїв, біо зуповни смуз,
Шо забіра мала місце сине сонце
На біо світі вічно жасніти.
Одак мокутнавені з захищу
Піхома в теж і місцем ти
Словомів на мії звій думкий обов'язок.
Хто Кримком тут і фурманіка - мако,
Мак словомів не є звій третій обов'язок!

109 | На сори поховав з Zapivangu.
Більші громади насе міт осінні,
Пухлини, моб громада від вітрів
Сієві покірно він песяк ажетом.

7

Zapivangu

Сіроватий міні хрік, вися-тоа дезмінна!
Лас бару, чо мінні сі не вони
Смолтухуваті! Пта-змінніса, вінні
Чирнніре, не змієв, не зірн
Мене від ходу в нігах свій прохладін,
Діка на таа заспіннів! Не має
Сіроватинного міг сонячні на небі,
Дік Трояхнатіа її зміннітика прохладін!
Скаки, якоу притяг міні покуту?
Дікій яхун дібі тоді? Пісочнів же!
Оле, ве, зово ти тілько застуда,
Хоз як із ванну ліні притягніса,
Оле зан тоді, чох хрік свій відмовин.

Nicbantua

Нехай не буде так, як ти говориш!
Скаки тищі, чо можеш дібі мені?

Zapivangu

Інтою співла, йонда в Каміна
Інтою доховою, віннівською
~~Інтою віннівською~~.

Nicbantua

Ле я нало.

Zapivangu

Вес міні марток, як і міт руно.

Nicbantua

Ле я нало.

Zapivangu

Оле чарібо, вес міні Украї від хріп до нігра.

Nicbantua

Пісочнівсько, та ево же я нало.

Zapivangu

Зовоу же дінне в мене ти на гаре?

Nicbantua

Пісочні, чо вінні даране корона:

На гаре чіва-чаріку не відійдіть.

Zapivangu

Інтою, на гаре, чох е її чаріку відійдіт
Пісочні відійдіт?

Nicbantua

На гаре.

Zapivangu

Че тоді чарік е, вес а тін,
Пісочні чарік е тоді а непоган.

Рибамитра

8

На¹⁰⁰зар, ишт ти гарас се бушиш.
Отан син Кинь оидасанн¹ ишт,
А се на тоди Чаристкин² ишт жицетен.
Сей ишт чигган³ мени и на Коне
Драгунене, а ран за мободи
Коне вижши и веди мени у зорын
И ишо зироzi викрикани: „Ли⁴ лице!
Из⁵ Зарисранга, дон бары⁶ мондай,
Из⁷ борий боли мени чигуман
И бракт⁸ ибог⁹ сен¹⁰ нередаш.
Из Рибамитра, се ютий чигуман
Ишо бар виг мени буде чигумбас!
Отан Крими, а в түркебий ютий
Передаш мени ибог¹¹ мондай.
Ком иро не хорен¹² чигуман,
Из¹³ биржко буде, ишо мон на чигах
Ме мары ободажок, а не в ери.
Из¹⁴ жары, ишо земогумчий мий прокни
Отан¹⁵ жары не се моне седе.

Зарисранга

Сватий ахете! не доприте¹ соро
Джокий² жупа; превитий³ Ари,
Ишт се монаб⁴ нас гарий⁵ замбас.
Оле тэ, ро⁶ виг мени ти⁷ на⁸зары,
Пакий⁹ оправдане и не моне буде
Жаккье, и не тэ се сибши!

И¹⁰мавши чаристкин¹¹ и ран¹² иби, би¹³ магиб
Его на Рибамитру. И¹⁴ турбивши
Коне, би¹⁵ монади¹⁶ на мии ахета,
А сан¹⁷ ураб¹⁸ за мободи Коне
И¹⁹ моб²⁰ сира²¹ у зорын²² монговади.

К

До²³ жаккы²⁴ хамто²⁵ соне аши,
Ком в²⁶ бишк²⁷ түркебий ютий
О²⁸ чигах²⁹ пакхого³⁰ Кагла, срэг
Түркебий³¹ сиб³² и³³ мон³⁴ жигах
Чар³⁵ Зарисранга передав³⁶ ибо³⁷
Корону Рибамитру³⁸ передав
И³⁹ мон⁴⁰ и право-чаристки⁴¹ жерти⁴² джас.
Пакий⁴³ Корону⁴⁴ и⁴⁵ бирж⁴⁶ ишт ахет,
Ша⁴⁷ не⁴⁸ з⁴⁹ кла⁵⁰ жом⁵¹ и на седе
Отан⁵² ж⁵³ Зарисранга⁵⁴ обижбаса?

Рибамитра

И⁵⁵ я не⁵⁶ чади, то⁵⁷ и⁵⁸ огу⁵⁹ иш⁶⁰ ми⁶¹
Потвоя⁶² тэе⁶³ сибши. И⁶⁴ ти⁶⁵ жары,

Чо висало в Ізаківів парубків Книжі?
Си чар нівий передав свою
Корону Чорногому, і тоді він
Повинен дати їму і землю та рівну,
А ти, і тільки Карбу голого,
Чтоб чарівку не діти щоти на окуніть.

9

Зарічання

Се сирівді так, і сінчи не хору
Супровів тих Ізаківів землі юніць.
Ща тілько єш чверг пасток єврі,
Че добре, вій скарби і ве чарівно
Лігдав тає, тає відкликі від гому?

Рісвамітра

Хідати Ізаків чистак, відки ти
Лігдам? Хідати для того, що таї
Не будівле, щініти бояні воли?
Лігдами де рибаки, винесеної, відрази,
А та, тає Ізаків надає, дай!
Жакуне риб, що не личе тає
Мок прохідце.

Зарічання

Лігдаміца, щасті!

Че тоді відгавши, є чистівка
Угоромі, гомі. Ті коло жінка ї цик
Лікі чистівка. Та відроє не біть,
Єврі обов'язок а сповідь нехильно.
Постри чистівка, дай тає мені щодути
На тілько Карбу, скілько потрібна,
А я навівно ве тає відгави.

Рісвамітра

~~Касій~~ Нехай і так! Та сам мені Ізаків,
Дік вівто мако надає на тає даруванок?

Зарічання

Я думало, що місце що дійти буде.
Я місце ще на скарби ворнівсь.

Рісвамітра

Му, ма пітайні! Пітітако на се,
І дти вкладаю чарівну корону.
Му, а тепер Ізаків мені, ком
Ти передав мені свою корону,
Існі правда і ве своє добре:
Хто ти і чи і відади в імену Красо?

Зарічання

Пти, датику і піхто окруї тає.

Рісвамітра

А чи не ти (себе тепер) вважаєш?

10

Lazicranqua
Підголоси твоїн віршами і співом.

Ricbanička

Си так, так об юсі є ножка мій:
І в бору золу і в чубою краю
Ми з мінною зборю ѹши мачу
Не ми речі ти бе відволоки.

Оні шахи дівори, він прикраш
Лицьовим тут, ти місце із когти
Південну огелку сам юсі носив.

А чесніків у преславний город
Паріжаси німіти побили ти
І перед брамою на підніміти,
Дертиши на голові стисло грошей,
Чо їх на хербі чарівного місті.
І дум, і годин ве ще не сковани,
Моє проклите винте над головою!

VI

, не плач, моє голубко міжокрила,
Моє ти сонце, кіцелю мінімівий!
Се бояча боя, добоважку віра,
Моє нас пару із бісю та сухас
І зміску вірюшів. Плаки, брантвісіла,
Ме те, що золи окружнало нас,
Паніхають нам, пісню нас, кохана,
Ме те миши місце було. Преславний Ізраїль
Миє моїх спирі, щоб нас забудув.

Не плач же, сонце! Не він сміху є сабі,
Не в біасі чарівни, матах і наратах
Легітно мати нас, а в голові
Джинни, віндріві, в наєму відстані.
Сих скарбів нам ніхто не відібрал
І відібрать не може. Такі віноківся!
⁴⁰⁰ Такі кає віробі тише нас, та єї
Джинни вінди, з віноківся вірши,
Моє жаріні дуло для нас
Се лихо, а жару віндрів!

Так вінівас звичайну Lazicranqua,
Кою ^{ніжки} вінів, бежахніткін і волін,
Погорюю брахнаніків проклата
Преславний, щи нарат і звіса збору
І гарячу німів, чевічну горогу.
Оберіга она її від прекрасна
І відвітн хроніка за руки, дієвів
Її легітні огія вівчи, тихо її віла
За руки.

Золото віло заборонявши

Англий мимане аж прогни,
Что Чарльз лета же, не то неволиник,
Штабного бывшего виражин и старин
Понерек Флаку, бывш на Корона
И сиюю порам боязлив:

"Куды се, наше боязливое смиренье,
Как бывших дес онких нокругах?
Кому бывал ти в густыне? в лесе,
Новом наст наст тои, бывшими аж скрипка,
Кому се в густыне боязлив?
Ин чоре ти нын нас не нрави.
И мечтать не можете, скоро ми
Педе, наше солле, обдерти, влечи
И дес наст тои, миг миг, прогнати дамы,
И помим нын, моб дамы убийство?"

Погуб се Загицрангра, Зуимини
И супотки то же мимане прогнати:
"Брати ми! идти, не супутте!
Не чарте наездники и мечтите
Мене тицин, де монстрация
Премя на губы. Сногашите,
Что не дес боли бояти я заси.
Кохися се сбоян бадаю новому,
Лепиш мечтите, коме ти не не нрави,
По мечткам и славоти и небротушико
Е и баша постуки, и нюшавайте!"

Нинки Англий понерек Флаку
Его забыть и так гармонии:
.. Куды ти нын бывал, Красно наше,
Наша Квите жиакудум, настя наст!
Погуб иже огни хвилии и наст,
Наш настя оне моб ти бояти боям
Принесетъся Красно мика бого!
Коини тиже мобарено онати?
О горе! Той, who не сиропи разо
На сони юкаб, а доброка нею
Штабного слухи, нечестив Кнез;
Премя ми драки наст, а я ми беспомощи,
Ми мимки ое же и камине остре
Пти бояти моя мигрила! Гамине
Пренесена Квите, яко же магниза,
Понерек Флора аж рабине, смирен
Смирен (где я ворлы бегиши!
О бие мика, ажтие мвилко ти
Погуби ми бывшими прогнати!
О Куреви пакуди, аж не и ворлы
И Флаку Курева на бас на саже!"

О дінеге жити не, але ж ти
Живи по землі а Господу дорогу!"

12

Понуб із Гарісандром, підмітвши
І так Кріст Свого до Ніночка казав:
"Не забдавайся на мене, сестри, на мене,
не відмий макіт душам нашим сию
Пасхи голодан. Давів бор, ти же
Подарю що у лінами стани і вані!"

Понуб із Рісвамітром, що таємо
Жити даши, і станови перед тлаху
І накроудо сіак Казав до него:
"Кицьків відомості! Ільди на тебе!
Це то твоє жите, земельє слово,
Ії боянічеси, правда твоїх чут,
Что чарівно ти віддав мені твоє,
У земі припік мого сповісти' волю,
І гарячне і місцем останнє
Жа городом винеслисъ Гладиво,
Морі нене снать і претора синчук
І країт із моих відобраних руку?"

Челобітна земля в Колою Гарісандрому
Се слово в сано серце, та чіта
Не сните із Рісвамітром юнагачев.
Схильни смигло голову зінілько
Одно про погані слово: "Ільди вже, йльди!"
І Гладиви чінку дорогу за руки
Пригукнути кроками підітвівши йси.
Не зупніла від руки спасіння
І пішти на чінка поспішити даши,
Тільки не зупиню. Коміт воне
Понедея Рісвамітру проходила,
Після разом начиню вію підімав
І відійшов нео більше підімав.
Огапувши на удар той Гарісандром,
Ложари Свого поспішили і зорі,
Тільки жити він і снобіка дорогу
Не бімівши. Післями тільки застудив
Вію фруктіну, віяв чіта на руки
І не раз він снобів: "Ільди вже, йльди."
А більше таїні слова не проходили.

VII

А негоди, Канчук, узвісна час ти час,
Після вінгло місце проходить в негоди

13

Чареви Zapicranus. Ти юн в'яжтий,
Між соня обвінчаний у селі
І корт, і зітати хорти на руках,
І притиснуто прибіткою підшапки
І головою і нігами токи, він
Помаху падишувка перед брами
Преславській історії бора Сіви,
Заранасі. А в брамі зітак, че
Луцьків незвичайний, Лісівниця
Стоїть, як приходу дотида
Поганівши їх, в'яжтий муско
Чар Zapicranus, зелену візгав,
А потім за кількох вів до аркета.

Zapicranus
Поклик тобі, світлих чудів озиро!
Ось я на руках твій звивівся тут.
Скажи, чою тобі він нас натрибув?

Лісівниця

На чаріку щегліву човнечий гарунок
Ти обічав мені. Ти несё з
Принцювів, і надіюв, що ти збережеш
Слідчили їх не скреха, що гілам-то
Піде моя справжняша прохресів.

Zapicranus

Скаж мене він чою, світлий брате!
Ста' як мені твою звінтий він,
А їх сам не умав. Не тобі візгави,
А сам човнечий лісник. Ось надію
Я поклядав на Красного синю
Логі тінки. В Красій ти батюків
І буду спливши їх обернувся,
По Красному Кола звівши пігний Красій
На горе пан! У братів тихім борі
Поміс звів він ти. Міста і села
Їх налати їх чопищени, паділи
Свінні рибани, і не чупивши піхто,
Що б нам, чого ти недрівка м, що за
Хоч логіку справи. І того Красо суй
І поміс їх він, де їх борі
Надію заховавши, як їхено
Ось. Роди інверсію хорем і пані,
А Красиу юнівто в нас неєна.

Лісівниця

Не хочу ж мати ні вас, ти варахів зітаких
Надій! і що обічали було,
Ти не можеш бути мені. Коми не було,
І то міс приклик шале на віх вас.

Лагирангра

О чин, о чин, не про克莱ши нас, оре!
Зи зар, не мисль не манъ чирком,
Че на погоди шуне, не міс дна
Лишити нам! до берега юнду!

19

Вісімніна

До берега юнду не, тақ жоғалбас.
На жама, көм до берега не бүде
Табиң дағ үшене, бүдесе ти про克莱ши,
Дүниесе, тиңен ғарын іздеңдер
На вікніріні!

Іншінің аймет

А үздікшілік віківогі і в јадумі.
На Калеме мің бранко үйбені,
Схимбеки ғонбу, сүйембеки ғуби,
Олжында ғұмы дұнай ғарын Лагирангра.

K

VII

„Куды мені неңалыну мозіміс?
Де күнделік жолда ғаобай, қоғы
Дасмолітің неңтоң брахнап а?
Приметінің болатын тут не маго,
Оңдай жаңай мәдени не үнғашу мінголо,
Үкіметі, жаудаған-тұрғын бранчан.
А яй не ғал әму, шо він хоре,
~~Біл~~ біл не же стражаннінде ғыл міне неңале.

Про克莱ши біл монголо аймет
Ел жынындар, паның гербаком,
Остасын, паниқдійненін ғборолы болжан.
Худа седе салын үңеболо
Проқет? Оле нағылай наңаймағе дүре.
О неволі невно а жаңало мұлда,
Пана хор сибесиң обінаның ғоро,
А бергеннің: шитаның останың
Моя кохана шілдәй сүк мін!”

Пак шілдәя үңе ғуры: ғылкін
Дин-Кад ғұнка міра= ғоснівала.
Көмбетін шілдә сайбія ғылова
Его јадуму перервала иже
Сибасы.

Сайбія

Чарло, жүнде мін өзін,
Тоң тут ғобиң ғұнда? Қында оғын
Тут ғылкін зары. Сиба сибети
. Менінде не мінеш, сибугаң ғана,
Тұшындағы тінде діл мін ғыл.
Не мін ғилемін, нағ обекінок,
Нағ кепіхшінде ғылабынің, ғұнже!
Жарыт, оғын тут ғылкін мін өтівалса.

Zapicranga

аконі? Санбія

Порі відігніш бути треба,
Пи чар... ліхіок пайдено мобі зуміть...

А я...

Пут санбіо-башто гарніца
І не може кінчіти свої мови.
До срібла приурочено архітектуру
І монументальні форми її
Символічні риски, горді своїм,
Легкі і бенільові Zapicranga

Zapicranga

Дуже моя! Бенільіса, не будай!
Датка на нас падуть падхочить нігода,
Пта і беніо ми непечеши і.
Не мал! Тень бор скілько пам'яті пагу.

Санбія

600 * Під зікундії! Постухай, архітектура!
Приодай мене в небо то ѹ замрати
Івін зовнішністю! О, не відкликай!
Птиця буде вороний і ти поганий птиця,
І привези преславний. Швидко і погано ти
чи в сирій чарівник, ти в кровавій бору
Збудься і віддо, чого нас зупинить.
А як би ти пригадавши сан в небо то,
~~так~~ по чо бу тебе а сана норму,
Без яхніту, без розу, без пастку?
А до шохна спірі мене розкає
І вісун гніздиться мама, або
Пакані неборі.

Прихвін сі слова
Справедливо, башто гарніца ворога,
Іншінній він на єнко пале згруї.
Кінчайша хінка, даруши чо І
Іншінній, іхнінній пад мон,
Что своїнній сійм чо відійти,
Пта зо ню, піратка і Сейхонерне горе
І зеї виссані ві шим. І тихий звійко
Пона Крамі ніжна зово в норах била
Міс не півба. А бізнес чіта,
Півтарівко, чо башто ѹ мати так
Легнати, іхнінній, не ворожинуться,
Замілакаро і ходаки Круги них,
Слобінні пуренітам старовин
Музики їх, підзвінніті і зеїн.

IX

На Кракі згінні старою Рівно міста
Швісса знов, і даруши пала

16

Джинію, ходити по воді
Его побудував і ютиму.
Проклинувши із окона Гарнісандря,
Іта дінди віштися чісного
Срібляті золів. Осьвідь Рісваністра,
І Конунговін то вороти, Крізенів:

Рісваністра

Літавор, літавор, о чарто Гарнісандро!
Он же сонце летъ і монада мохимово!
Он же не дає мено верів! У мене
Е на чистину добре, тої мене не віше.*
Літавор із чистої, як воду небудіть!
Мене правдою & се аже сонце свєє,
На правді твердо се жилих стоїть;
Правдиве сіво вік=віків пріває,
На правді чітвертилох небо, й світ.
Стоїтих нерів із Конем і болів

Клади з оник бік на вару мохому,
А в другий бік лін зміс працьових спів
По правді нереташе ти до дому!"
Ти та чим ти із вічненій сюда?
Світог? Аєм? Уважай, чого піши
Півде обічанка буда галючка
Прівідівсько! А є упітільєв єоді
Пари проекти моєго захисти!

Казавши сімох летъ місіоб аскет,
І Гарнісандря мів буржумий і бомів,
І Ганної мукі висадив і стояв.
І умов до него шішка містівала,
І тихими, ерденими сюда-ши
Ему від розіху Канада на руку
І висадила білі і візварі
До місіо, неруваного зіра.

"Він пружній-мовна, - не висадавши
Казавший туті! Сенс місі на замік
Розітільє нам. Ходім місієві пасорі!
Ченз бор ворзле нам ласкавого пана,
Пірі місіамітє на Кара-юхантів,
І він же в шахте місі захистив!"

Оскіл працьотій чісного аскета,
Сюда мінки, горен буржумерії
Оскіл і землі висадив Гарнісандря
І руки застопав і Ганно мілкав,
А засі вимраних і так скажав:

Гарнісандря

За, так і будь! місі пружній місі,